

LBRIS

We know
books

DAVID ICKE

**TOT CE TREBUI SĂ ȘTII,
DAR NU ȚI-A FOST SPUS**

Traducere din limba engleză:
Ioana Pintilescu

 DAKSHA
aventura cunoașterii

cuprins

Pe drumul către momentul prezent.....	15
Capitolul 1	
Cea mai mare nevoie de a ști.....	29
Capitolul 2	
Inversiunea.....	125
Capitolul 3	
Conectare/Deconectare	183
Capitolul 4	
Un singur program mare.....	215
Capitolul 5	
Vizitele arhonilor	297
Capitolul 6	
<i>El-ita</i> software-ului	339
Capitolul 7	
Manipularea minții și metamorfoza familiei regale.....	397
Capitolul 8	
Crearea iluziei.....	431
Capitolul 9	
Mentținerea iluziei	517

*Am privit acum viața din ambele părți,
De sus și de jos; totuși, cumva,
Iluziile vieții sunt cele pe care mi le amintesc.
De fapt, nu cunosc deloc viața.*

Joni Mitchell

*Acum înțeleg ce ai încercat să-mi spui,
Cum ai suferit pentru sănătatea ta mintală,
Cum ai încercat să-i eliberezi pe toți.
Dar ei nu au ascultat
Și nu știau nici cum să facă asta.
Poate că vor asculta acum.*

Don McLean

MILĂ DE NAȚIUNE...

Milă de națiunea a cărei popor sunt oi, iar păstorii lor le înșală. Milă de națiunea ai cărei lideri sunt mincinoși, ale cărei săgeți sunt reduse la tăcere, și al cărei bigotism bântuie undele radio. Milă de națiunea care nu-și ridică vocea, decât pentru a lăuda cuceritorii și a aclama tiranul ca erou ce aspiră să domine lumea prin forță și tortură. Milă de națiunea care nu cunoaște altă limbă decât a sa și nicio altă cultură decât a sa. Milă de națiunea al cărei suflu este banul și care doarme somnul celor prea bine hrăniți. Milă de națiune – vai ție, milă de poporul care își permite dreptul să se erodeze și să lase libertățile să îi fie spălate. Țara mea, lacrimi ale tale, dulce țară a libertății.

Lawrence Ferlinghetti

Nicio societate nu-și dorește să devii înțelept, căci asta este împotriva „investirii” tuturor societăților. Dacă oamenii sunt înțelepți, nu pot fi exploatați. Iar dacă sunt inteligenți, nu pot fi subjuogați, nu pot fi forțați să trăiască o viață mecanică, să trăiască precum niște roboți, pentru că ei își vor afirma individualitatea. Vor avea și vor manifesta mereu în jurul lor parfumul rebeliunii. Cu alte cuvinte, vor dori să trăiască în libertate. Libertatea vine odată cu înțelepciunea, care este intrinsecă ei. Acestea două sunt inseparabile; prin urmare, nicio societate nu-și dorește ca oamenii să fie liberi.

Societatea comunistă, societatea fascistă, societatea capitalistă, hindusă, musulmană, creștină etc., toate aceste societăți nu ar dori ca oamenii să-și folosească propria inteligență, deoarece din acel moment înainte ei devin periculoși; periculoși pentru Sistem, periculoși pentru oamenii aflați la putere, periculoși pentru „cei care au”; periculoși pentru toate formele de opresiune, exploatare, suprimare; periculoși pentru biserici, periculoși pentru state, periculoși pentru națiuni.

Putem spune că un om înțelept este „în flăcări”, este viu, înflăcărat. El nu poate să-și vândă viața, nu îi poate servi pe cei care doresc puterea și controlul. Ar prefera, mai degrabă, să moară decât să fie înrobitor.

Osho

Pe drumul către momentul prezent

„Presupunerile tale sunt ferestrele tale către lume. Curăță-le din când în când, altfel lumina nu va putea intra” – Isaac Asimov

Sunt aproape 30 de ani de când am fost numit „cel mai nebun om din Marea Britanie” și, probabil, din multe alte locuri de pe Pământ. Titlurile din ziare se delectau cu presupusa mea nebunie și eram visul oricărui comediant. Era suficient să mi se menționeze numele pentru a stârni râsete fără niciun banc. Eu însumi eram bancul.

Dar, așa cum s-a dovedit, în tot acel timp ei erau, de fapt, bancul.

Nu știau (și nici eu, pe atunci) că ceea ce percepeau ei ca fiind „nebunie” era, de fapt, o minte care ieșea din nebunia colectivă numită „normalitate”. Această „normalitate” este chiar nebunia actuală care se deghizează în sănătate mintală, este somnul-comă care crede că este deplin treaz. Nu există nimeni mai înrobit decât cei care cred în mod eronat că sunt liberi, și nimeni mai nebun decât cei care cred în mod eronat că sunt sănătoși la minte.

Astăzi, când cei cu adevărat inteligenți de pe această planetă îmi acordă atenție, se poate spune cu siguranță că zvonurile despre nebunia mea au fost foarte exagerate. Căci ce este percepția nebuniei, dacă nu chiar percepția aceluia care percepe ceva despre sănătatea mintală? Și ce este această percepție, dacă nu chiar ceea ce societatea colectivă ne spune că este sănătate mintală? Mai mult, ce este acea societate colectivă, dacă nu chiar cei care controlează, influențează și limitează opinia pentru a manipula normele pe care apoi tot ei le decretează?

Sănătatea și nebunia mintală sunt definite de percepție și nu neapărat de realitate. Istoria umană este plină de „nebuni” și „periculoși”, care mai târziu au ajuns să fie recunoscuți – adeseori mult după ce au murit – ca fiind „înaintea timpului lor”. Percepțiile despre sănătatea și nebunia mintală nu sunt nici măcar statice și se schimbă pe măsură ce cunoașterea avansează. Spune-i unui om al cavernelor că este posibil să zbori pe Lună și te va considera nebun. Spune cuiva din zilele noastre că asta nu este posibil și îți va zice același lucru ca și omul cavernelor.

Această disonanță cognitivă între ceea ce numim „trecut” și „prezent” este o trăsătură umană extraordinară și uluitoare de limitatoare. În prezent, oamenii sunt foarte dispuși să-i condamne pe cei care își băteau joc sau chiar îi ucideau pe vizionarii din timpul lor, care puteau vedea *atunci*, demult, ceea ce *acum* este considerat evident. Dar aceiași oameni sunt foarte reticenți să recunoască faptul că ei reacționează în același mod astăzi față de cei care văd lumea într-un mod diferit; ba chiar, sunt foarte ofensați că aceștia vorbesc despre normele și legile strâmbe care solidifică umanitatea în modul în care ea percepe realitatea.

Cei care caută cu adevărat să înțeleagă pleacă de la fundația foarte solidă că ei nu știu mai nimic. Ei sunt umili și suficient

de inteligenți pentru a realiza că umanitatea cunoaște doar o parte infimă din ceea ce există de știut. Astfel, mințile lor sunt deschise în orice moment la toate posibilitățile. Nu mă refer aici doar la posibilitățile de a pune întrebări stânjenitoare despre convingerile religioase, culturale, științifice și societale deja împământenite în societatea umană; mă refer la toate posibilitățile, fără nicio excludere.

Însă a lua în considerare toate posibilitățile și nu doar pe aceea a sistemului de convingeri deja înregimentat în conștiința și în educația oamenilor este, pentru multă lume, ca usturoiul pentru un vampir. Percepțiile inflexibile sunt reciclate și confirmate prin repetiție automată, fără a pune întrebări și a căpăta răspunsuri. În timp ce titlurile din ziare spuneau lumii despre nebunia mea, eu, în mod ironic, deveneam sănătos la minte. Aflat în mijlocul campaniei de ridiculare și abuz cu care m-am confruntat în anii '90, pășeam, de fapt, spre lumina libertății – libertatea reală – unde puteam gândi ce era de negândit și spune ce era de nespus. Dar, mai ales, nu-mi păsa ce credeau oamenii despre asta. Câți își permit un astfel de dar neprețuit? Și totuși, acesta este disponibil ori de câte ori ei aleg să meargă într-o astfel de direcție. Dacă eu pot face asta, atunci poate oricine. Filosoful chinez Lao Tzu a spus: „Dacă îți pasă de aprobarea oamenilor, atunci vei fi prizonierul lor.”

M-am născut în Leicester, Anglia, pe 29 aprilie 1952 și am crescut într-un cartier muncitoresc, într-o lume foarte diferită față de cea pe care o vedem astăzi. Nu exista internet, computere, telefoane inteligente sau tablete și se emitea doar pe un singur canal de televiziune până când am împlinit trei ani – nu că ne-am fi permis să avem un televizor sau că aveam nevoie de unul.

În familie erau foarte puțini bani, dar niciodată nu am simțit

vreo lipsă. Te distrai singur și găseai mijloacele potrivite pentru asta. Aceste mijloace nu îți erau însă livrate printr-un ecran de televizor sau cu cea mai recentă aplicație. Pe atunci viața era mai simplă și aveai mai mult timp să gândești, să te întrebi și să visezi cu ochii deschiși (care, de fapt, era starea mea obișnuită). Privind retrospectiv, acum pot vedea modelele din viața mea care mă ghidau prin labirint încă din copilărie, dar la vremea aceea păreau să fie doar evenimente aleatorii, succese și eșecuri. Astăzi le văd foarte diferit.

Fotbalul era pasiunea mea când eram copil și mi-am propus să devin fotbalist profesionist. O serie de coincidențe și uluitoare șanse mi-au oferit această oportunitate și totul mergea bine până când artrita reumatoidă mi-a încheiat cariera la vârsta de 21 de ani. Artrita a apărut pentru prima dată când aveam 15 ani, la doar șase luni după ce îmi începusem cariera de portar la Coventry City, și s-a agravat progresiv afectând mai multe articulații. Am jucat, suportând astfel durerea, ani de zile înainte ca aceasta să devină prea intensă.

A doua mea opțiune de carieră a fost întotdeauna jurnalismul și acolo m-am îndreptat în continuare. Mi-am propus să devin prezentator de televiziune la departamentul de sport al BBC – deși, dată fiind situația mea, mi s-a spus că acest lucru ar fi aproape imposibil (așa cum mulți au spus și despre intrarea mea în fotbalul profesionist, înșelându-se totuși amarnic). Am părăsit școala la 15 ani pentru a mă alătura echipei Coventry și nu aveam nicio calificare educațională, darmite o diplomă universitară. Mi s-a spus că, prin urmare, accesul în jurnalism va fi foarte dificil. Dar modelul care a funcționat în fotbal s-a repetat și în acest caz prin intermediul mai multor coincidențe și „infuzii de șanse” care m-au condus către ziare, radio, televiziune regională și, în cele din urmă, spre

Figura 1: Viața mea părea să fie o serie de evenimente aleatorii până când recurența unui model a devenit greu de negat.

poziția de prezentator național de televiziune la BBC Sport.

Modelul nu a fost niciodată mai evident decât atunci când m-am alăturat Partidului Verde ca membru al unui grup local, pe care l-am început pe Insula Wight, unde trăiesc, pe coasta de sud a Angliei. În câteva săptămâni, prin mai multe coincidențe și întâmplări inexplicabile, am fost ales ca „vorbitor” național reprezentând vederile partidului în mass-media. Era momentul când modelele din viața mea nu mai puteau fi negate. Ce se întâmplă? Nu aveam nici cea mai mică idee (Fig 1).

La sfârșitul anilor '80, m-am săturat de lumea televiziunii, pe care o găseam fadă și plină de propria-i importanță. Această fază, din fericire, se apropia de sfârșit, viața mea urmând să se schimbe dramatic. Am început să am experiențe ciudate la începutul anului 1989, în sensul că, atunci când eram singur

într-o cameră, părea întotdeauna că mai este cineva sau ceva acolo. O prezență, așa zice. Sentimentul a devenit din ce în ce mai puternic, iar prezența tot mai tangibilă pe parcursul anului, până când am hotărât să mă adresez ei. La începutul anului 1990 eram așezat pe un pat într-o cameră de hotel din Londra; pe atunci încă mai lucram pentru BBC. Prezența era așa de evidentă, încât am spus: „Dacă este cineva aici, vă rog să luați legătura cu mine pentru că altfel cred că îmi pierd mințile!”

Câteva zile mai târziu, eram într-un magazin de ziare din Insula Wight împreună cu fiul meu Gareth, când brusc mi-am simțit picioarele paralizate. Era ca și cum magneți uriași le trăgeau spre podea. În timp ce încercam să înțeleg ce se întâmplă, un „glas” – de fapt o „formulă” de gând foarte puternic – mi-a trecut prin minte spunând: „Mergi și uită-te la cărțile de pe partea cealaltă.” Picioarele mi s-au „dezghețat” și am mers într-o stare confuză spre micul stand de cărți unde văzusem înainte doar romane de dragoste. Erau încă acolo, dar printre ele era o carte care mi-a atras atenția, pentru că era complet diferită de celelalte. Se numea „Mind to Mind” și era scrisă de un medium profesionist, Betty Shine. De îndată ce am văzut cuvântul „psihic”, m-am întrebat dacă autoarea mi-ar putea explica prezența pe care o simțeam.

Am citit cartea în 24 de ore, am contactat-o pe Betty și am făcut o programare. Nu i-am spus nimic despre ce mi se întâmpla și am zis doar că vreau să văd dacă „vindecarea prin atingerea cu mâinile” (un schimb de energie) mi-ar putea ajuta

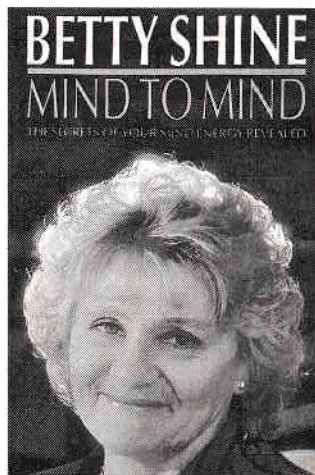

Figura 2: Betty Shine

artrita. Evident, asta era atunci de importanță secundară pentru mine. Oare acea femeie ar putea să observe ceva în jurul meu care să explice ce mi se întâmpla deja de un an de zile?

Am văzut-o pe Betty de patru ori, iar ultimele două vizite mi-au schimbat viața pentru totdeauna. Eram întins pe o bancă de tip medical în timpul celei de-a treia vizite, în timp ce ea îmi trata genunchiul stâng, când am simțit ceva ca o pânză de păianjen pe fața mea. Mi-am amintit cum descria ea în cartea sa acea senzație când alte dimensiuni ale realității se pregăteau să comunice. Conexiunile psihice sau între realități diferite se fac la nivel electromagnetic, iar „pânza de păianjen” de pe fața mea era energia electromagnetică de genul celei care îți face părul de pe gât și brațe să se ridice. Nu am menționat „pânza” pe care o simțeam, dar câteva secunde mai târziu, Betty Shine și-a dat capul pe spate și a spus: „Wow! Asta e chiar puternic. Va trebui să închid ochii, să mă lămuresc.” Ea a spus că vede o figură în mintea ei, care cerea să comunice cu mine. „Ei” știa că îmi doream să se ia legătura cu mine, dar momentul nu era potrivit, mi-a spus Betty, deși ea nu știa nimic despre ce se întâmplase în camera de hotel din Londra. A început să repete cuvintele care i-au fost transmise:

- El este un vindecător care este aici pentru a vindeca Pământul și va fi cunoscut în întreaga lume.
- Încă este un copil din punct de vedere spiritual, dar i se vor oferi bogății spirituale.
- Uneori va spune lucruri și se va întreba de unde au venit acele cunoștințe. În astfel de cazuri, acelea vor fi cuvintele noastre.

• Cunoștințele vor fi introduse în mintea lui, iar alteori va fi condus spre a le dobândi.

• A fost ales de tânăr pentru curajul său. A fost testat și a trecut toate testele.

• A fost îndrumat către fotbal pentru a învăța disciplina, dar odată ce aceasta a fost învățată, a fost momentul să meargă mai departe. A trebuit să învețe și cum să facă față dezamăgirii, să experimenteze toate emoțiile și cum să se ridice și să continue. Calea spirituală este grea și nimeni nu o face ușoară.

• Va avea întotdeauna ceea ce are nevoie, dar nu mai mult.

• Va înfrunta o opoziție enormă, dar noi vom fi întotdeauna acolo pentru a-l proteja.

O săptămână mai târziu, m-am întors pentru ultima mea vizită și mi-au fost date mai multe informații în același mod:

• Un singur om nu poate schimba lumea, dar un singur om poate comunica mesajul care va schimba lumea.

• Nu încerca să faci totul singur. Mergi mână în mână cu alții, astfel încât să vă puteți ridica unul pe altul atunci când veți cădea.

• Va scrie cinci cărți în trei ani [am făcut-o].

• Politica nu este pentru el. Este prea spiritual. Politica este anti-spirituală și îl va face foarte nefericit [așa a fost].

• Va părăsi politica. Nu trebuie să facă nimic pentru asta. Doar se va întâmpla treptat pe parcursul unui an [așa a fost].

• Va exista un alt tip de aparat de zbor, foarte diferit de aeronavele de azi.

• Timpul nu va avea nicio semnificație. Unde vrei să fii, acolo vei ajunge.

Curând după ultima întâlnire cu Betty Shine am întâlnit un alt medium, care mi-a dat informații similare, inclusiv:

Căutarea asiduă nu este necesară. Calea este deja trasată. Trebuie doar să urmezi indiciile... Te ghidăm pe un traseu stabilit. Totul a fost aranjat înainte să te încarnezi.

Punctul despre urmarea indicilor este exact ceea ce s-a întâmplat. O altă serie de coincidențe m-a condus în Peru la începutul anului 1991. Vizita mea uimitoare, pe parcursul a aproape trei săptămâni – presărată cu nenumărate alte coincidențe și sincronități – a culminat pe un deal cu vedere la ruinele antice de la Sillustani, la 13.000 de picioare deasupra nivelului mării, în Anzi, lângă orașul Puno, pe malul Lacului Titicaca. Am petrecut o oră plimbându-mă printre ruine și admirând peisajul uluitor, iar apoi m-am întors la Puno într-un microbuz-taxi cu șoferul și un ghid peruan.

La scurt timp după ce am plecat înapoi spre oraș, visam cu ochii deschiși (ca de obicei) și priveam un deal din dreapta mea, când cuvintele „vino la mine, vino la mine, vino la mine” au început să se repete în mintea mea. Am rugat șoferul să oprească și o intuiție puternică mi-a spus că trebuie să urc dealul. Am spus că mă voi întoarce curând, dar am lipsit mai mult de o oră din cauza a ceea ce s-a întâmplat.

M-am oprit printre niște pietre mari care nu mai erau acolo când m-am întors în 2012. Picioarele mele au început să se simtă ca atunci, în magazinul de ziare, atrase magnetic de locul în care ajunseseam, deși de data aceasta cu o putere mult mai mare. Am simțit o senzație ca de burghiu în partea de sus a capului, apoi un flux de energie din capul meu prin corp până la picioare și în pământ. Un alt flux venea în sens invers. Brațele mi s-au întins